

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

12 Natura veche și natura nouă

În Teologia reformată, ideea că credinciosul are o natură veche și una nouă este adesea respinsă¹. Potrivit acesteia, natura nouă nu s-ar adăuga la natura veche existentă, ci ar înlocui natura veche. Căci, se spune, în Hristos credinciosul a devenit o creație complet nouă (compară cu 2 Corinteni 5.17). El are exclusiv natura nouă, iar atunci când un credincios păcătuiește, atunci păcatul ar fi în haina încă existentă a cărnii păcătoase.²

În principiu trebuie să observăm că nu găsim în Biblie expresia *natură veche și natură nouă*. Prin urmare, vrem să fim precauți și să nu insistăm asupra acestor expresii. Cu toate acestea, să ne întrebăm dacă nu găsim în Biblie ceea ce descriem cu *natura veche și nouă*.

Semnificația cuvântului „natură”

Când vorbim despre o natură veche și una nouă, ne referim la faptul că cineva este caracterizat de ceva în așa fel încât aceasta este natura sa. Nici nu asociem expresiile „om vechi” și „om nou” cu „natură veche” și „natură nouă”. Nu trebuie să amestecăm aceste expresii.³ Omul născut din carne, așa cum spune Ioan 3, este carne - aceasta este natura lui. Dintr-un păcătos se poate naște numai un păcătos. El s-a născut din sursa cărnii, motiv pentru care numai ceva care este carne se poate naște.

Această carne este mult mai mult decât trupul nostru material, deoarece Romani 8.6 vorbește despre „gândirea cărnii”. Noi suntem caracterizați de această carne atât timp cât nu am fost născuți dintr-o altă sursă. Atunci avem doar această natură, acest tip de ființă. Prin urmare, natura este ceva de care eu sunt marcat, sunt caracterizat de ea. Efeseni 2.3 spune că noi eram „din fire copii ai mâniei”. În 2 Petru 1.4 citim: „prin care ne-a dat promisiunile cele mai mari și prețioase, ca prin acestea să vă faceți părtași naturii divine”. - Așa cum există o natură divină, există și vechea natură păcătoasă. Cei care au doar natura veche sunt complet caracterizați de

¹ Menționez acest punct mai ales pentru că eu cred că următoarele gânduri pot fi foarte utile în domeniul îngrijirii pastorale. Va fi de mare folos pentru cel care a venit de curând la credință să recunoască faptul că vechea natură este încă în el. Altfel, cu greu va putea face față luptei care are loc în el (compară cu Romani 7 și Galateni 5) și își va da seama că, dacă nu hrănește noua natură, natura veche va avea întâietate.

² John MacArthur scrie: „Noua natură nu este simplu adăugată la cea veche, ci ea înlocuiește natura veche. Persoana transformată este o personalitate complet nouă. Nicăieri în Biblie nu se vorbește despre două naturi diferite. Creștinul are o singură natură, și anume natura cea nouă în Hristos. Vechiul eu moare și „noul eu” trăiește; ele nu există una lângă alta. Veșmântul încă existent al cărnii păcătoase este cel care îl face pe creștin să păcătuiască, nu o natură veche încă existentă.” (*The MacArthur New Testament Commentary - Ephesians*, pag. 164); Vezi și: *The MacArthur New Testament Commentary - Colossians and Philemon*, pag. 148; D. Needham, *Birthright: Christian, Do You Know Who You Are?*; R. C. Sproul este mult mai precaut în privința aceasta, deși în cartea sa *Glauben von A-Z*, Waldems (3L), pag. 172, el echivalează vechea natură carnală cu omul vechi.

³ Omul vechi, de exemplu, poate fi îndepărtat sau dezbrăcat (Efeseni 4.22; Coloseni 3.9), dar firea veche nu poate fi îndepărtată, chiar dacă nu ne mai domină.

Natura veche și natura nouă

păcat în carnea lor. Această natură veche nu suferă nicio transformare la nașterea din nou și nici nu este înnobită. „Ce este născut din carne este carne” (Ioan 3.6).

Născuți dintr-o sursă nouă

Atunci când ne naștem din nou, ne naștem dintr-o sursă nouă - divină. Pe de o parte, rămânem încă oameni cu această carne păcătoasă, cu această natură păcătoasă *veche*⁴, dar, pe de altă parte, în noi a fost plantată o sămânță divină (Iacov 1.18; 1 Petru 1.23), o viață nouă, care funcționează după principii complet diferite. Experimentăm o schimbare de caracter care, de obicei, devine vizibilă imediat după convertire. Dacă înainte eram caracterizați de carnea păcătoasă, acum putem fi caracterizați de noua viață în Duhul.

Noi am primit o viață nouă. În sine, o persoană care a fost născută din această nouă sursă și este văzută doar în această natură nu poate păcătui. Acesta este, de asemenea, unul dintre motivele pentru care ni s-a dat noua natură: de acum înainte, doar noul trebuie să fie văzut. Acesta este motivul pentru care și apostolul Ioan ne spune că cei născuți din Dumnezeu nu pot păcătui (1 Ioan 3.9). Ioan vorbește aici despre cazul normal. În acest loc el lasă la o parte faptul că încă mai avem vechea carne păcătoasă, ceea ce înseamnă că încă mai putem păcătui, iar Ioan, desigur, știe și aceasta (compară cu 1 Ioan 1,8; 2,1,2). Noi vorbim în acest fel și în viața de zi cu zi. Spunem, de exemplu: „Un dop de plută plutește”. Acesta este cazul normal și nu luăm în considerare faptul că o plută poate fi ținută sub apă și de o altă putere. Dacă am trăi complet în puterea Duhului Sfânt care locuiește în noi, nu am mai păcătui. Totuși, dacă Îl întristăm pe Duhul Sfânt și El nu poate duce lupta împotriva cărnii (Galateni 5), atunci se poate întâmpla să fim din nou caracterizați complet de carne (compară cu 1 Corinteni 3.3), caz în care nu mai există aproape nicio diferență față de înainte. Dar și altfel, cu regret, „faptele cărnii” (Galateni 5.19) continuă să iasă la iveală din această natură veche. Acesta este motivul pentru care suntem îndemnați în Epistola către Coloseni: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ” (Coloseni 3.5). Evident, este încă posibil pentru creștinul credincios să-și pună mădularele în slujba păcatului, deoarece lui i se cere în Romani 6.13 să nu facă acesta.

Cu toate acestea, putem ști că Dumnezeu a judecat „păcatul în carne” (compară cu Romani 8). Nimic din ceea ce provine din carne nu ne poate despărți vreodată de Dumnezeu. Există o soluție pentru cazul în care am păcătuit, așa cum vorbește apostolul Ioan în prima sa epistolă în capitolul 1.9 și în capitolul 2.1,2. Cazul normal este acela în care credinciosul nu mai este caracterizat de carnea sa păcătoasă, așa cum era înainte de convertire. Uneori auzim cuvintele: „Încă mai am carnea păcătoasă în mine”, ca și cum nu ne-am putea abține să nu păcătuim. Atunci uităm că Dumnezeu a făcut totul, pentru ca noi să nu fim nevoiți să păcătuim. Ioan nu scrie „dacă păcătuim”, ca și cum acesta ar fi un lucru normal, ci „dacă cineva a păcătuit” (1 Ioan 2.1). Cuvântul lui Dumnezeu nu presupune niciodată că credinciosul *trebuie să păcătuiască*.

⁴ De reținut: Această natură este numită acum „natura veche” pentru că nu ar mai trebui să ne caracterizeze; ea aparține vieții noastre anterioare nașterii din nou. De acum înainte, această natură veche nu mai este cea care trebuie să ne caracterizeze. Credincioșii din Corint erau născuți din nou și, cu toate acestea, apostolul Pavel îi întreabă: „Nu sunteți voi carnali și nu umblați voi în felul omului?” (1 Corinteni 3.3). Ei nu învățaseră încă să se considere morți față de păcat (compară cu Romani 6.11). „Lucrările cărnii” (Galateni 5.19) continuau să izvorască din vechiul izvor.

Natura veche și natura nouă

Suntem născuți din Dumnezeu și, în ceea ce privește păcatul în carne, acesta a fost judecat de Dumnezeu în Domnul Isus și trebuie să ne considerăm morți față de păcat (Romani 6.11). O persoană moartă nu reacționează dacă îi ții în fața ochilor orice imagine sau îl înțepi. Credinciosul ar trebui să facă același lucru, amintindu-și cum a tratat Dumnezeu păcatul pe crucea de pe Golgota (compară cu 2 Corinteni 5.21). Creștinul credincios trebuie să învețe să judece păcatul așa cum îl judecă Dumnezeu. Dacă lucrările cărnii încă ies la iveală din carnea păcătoasă, atunci ele trebuie judecate.

Credinciosul poate fi acum caracterizat de „natura divină” (2 Petru 1.4). El poate dezvălui caracteristicile noii creații. Se spune în 2 Corinteni 5.17: „Dacă este cineva în Hristos, este o creație nouă; cele vechi s-au dus; iată, *toate s-au făcut noi*”. - Cei care urmează textul de bază din Textus Receptus citesc aici „*toate lucrurile* au devenit noi”. Dacă urmați textul de bază conform Nestle-Aland, se citește: „noul a devenit”, așa cum face Elberfelder Bibel revizuită (ediția CSV). Acesta din urmă sugerează că, așa cum s-a arătat mai sus, încă nu *totul* a devenit nou, ci că păcatul rămâne în carne; și suntem chemați să ne considerăm morți în fiecare zi față de păcatul din carne și să nu ne prezentăm mădularele ca instrumente ale nedreptății (Romani 6.11-13).

Duhul Sfânt ne dă puterea pentru această viață nouă (compară cu Romani 8.13). Viața nouă singură nu ne dă putere. Vedem aceasta la omul din Romani 7. Viața nouă singură nu l-a ajutat. El chiar exclamă: „O, nenorocit om ce sunt!” (Romani 7.24). El a trebuit să învețe să trăiască în puterea Duhului Sfânt (compară cu Romani 8). Ceea ce contează nu este *ceea ce facem noi*, ci *ceea ce a făcut Hristos pentru noi*, ba chiar *ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi*: „Pentru că, ceea ce legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, [*a făcut*] Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului și pentru păcat, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3).

Înainte de convertire, noi făceam doar ceea ce voia carnea (păcătoasă). Acum aparținem unei noi creații în Hristos, iar caracteristicile omului nou trebuie să devină vizibile în noi (compară cu Coloseni 3.12). Aceasta se întâmplă întotdeauna atunci când trăim în puterea Duhului Sfânt.

După ce ne-am născut dintr-o sursă complet nouă, viața mea ar trebui să fie caracterizată de Hristos: „Nu mai trăiesc eu, ci *Hristos trăiește în mine*” (Galateni 2.20a). Viața nouă este hrănită de Hristos, adică lăsăm „cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi” (Coloseni 3.16) și dorim ca Hristos să fie văzut în viața noastră. Pavel avea această dorință: „ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2.20b). Așadar, deși credinciosul a devenit o nouă creație în Hristos, el încă mai are în el vechea carne păcătoasă și, din această sursă veche, care constituia esența (natura) sa, cu regret, uneori încă mai ies la iveală faptele cărnii (Galateni 5.19), pe care credinciosul este chemat să le dea la moarte (Coloseni 3.5: „Omorâți deci mădularele voastre, cele de pe pământ”).

Cum rămâne cu responsabilitatea mea?

Pe de o parte, Romani 7.20 spune: „Iar dacă ceea ce eu nu vreau, aceea practic, *nu mai fac eu aceasta*, ci păcatul care locuiește în mine”. Înseamnă aceasta că nu sunt responsabil atunci când păcătuiesc? Acest pasaj pare să sugereze aceasta. Cu toate acestea, doar câteva versete mai târziu se spune: „Astfel deci *eu însumi*, cu mintea, *slujesc* legii lui Dumnezeu, *dar, cu carnea*,

Natura veche și natura nouă

legii păcatului” (Romani 7.25). Acest pasaj arată că este vorba de „eu însumi” atunci când slujesc legii păcatului. Vedem deci că nu putem scăpa de responsabilitate. Comentând Romani 7.20, F. B. Hole scrie: „Noua natură este adevărata ta personalitate, nu cea veche”. Acesta este motivul pentru care Pavel poate scrie aici „*nu o mai fac eu*”. Nu ne putem eschiva de la responsabilitatea noastră aici, chiar dacă un păcat nu mai face parte din ceea ce constituie adevărata noastră personalitate.

Pentru a rezuma, aș dori să spun că acest subiect este cu siguranță unul dintre cele mai dificile din Cuvântul lui Dumnezeu și nu pretind că l-am pătruns în profunzime. Cu toate acestea, cred că este foarte util să facem distincția între aceste două naturi. Pentru că această înțelegere îl ajută pe credincios să se înțeleagă mai bine pe sine și poate fi foarte utilă în consiliere.

Dacă spun că doar veșmântul cărnii păcătoase este cel care produce păcatele⁵, atunci apar noi întrebări, de exemplu, de ce comitem păcate în care, evident, a intervenit și voința mea? Aceasta face parte, fără îndoială, din personalitatea mea. De ce nu sunt eu mult mai vizibil lipsit de păcat? Cum poate un „veșmânt” să păcătuiască? El are nevoie de o voință și de cineva care decide etc.

Cuvântul „carne”

Unii⁶ consideră că ar trebui să traducem mai degrabă cuvântul „carne”⁷ prin „trup” pentru a ușura cititorul. De fapt, este exact ceea ce se înțelege în unele locuri (de exemplu, Coloseni 2.1,5), dar nu în toate pasajele biblice. „Se spune despre carne că „nimic bun nu locuiește în ea” (Romani 7.18). Dacă ar fi să traducem „carne” din acest pasaj biblic prin „trup”, ar însemna că nimic bun nu locuiește în trupul nostru. Totuși, aceasta este infirmat de 1 Corinteni 6.19: „Sau nu știți că *trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri?*”

Nu ajută faptul că uneori vrem să simplificăm pasajele biblice sau să luăm scurtături către o înțelegere mai profundă a Cuvântului lui Dumnezeu, astfel încât să fim înțeleși mai repede de toată lumea. Dar, de obicei, în astfel de încercări, o bucată de adevăr cade întotdeauna pe dinafară. Cu toate acestea, merită să cercetăm Scripturile cu atenție și să creștem constant în cunoaștere.

*Titlul original: Die alte und neue Natur
Sursa: Reformatorische Theologie - was steckt dahinter?
Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 97-103.*

⁵ Așa cum, de exemplu, John MacArthur în: The MacArthur New Testament Commentary - Ephesians, pag. 164.

⁶ Aceasta nu este o problemă specifică Teologiei Reformate. O menționez de dragul completitudinii.

⁷ W. E. Vine în *Expository Dictionary of the New Testament Words* la paginile 107 și 108 distinge douăsprezece sensuri diferite ale cuvântului carne.